

Skind, der ligefrem havde haft Taarer i Øjnene af Medfølelse.

Og saa havde hun dog slet ikke Trøst behov! Den Nervestreg i hendes Hjerte, der engang havde krympet sig under Ydmygelserne, den havde hun udbrændt allerede for mange Aar siden for ikke at gaa til Grunde i Smerten. Det var heller slet ikke af Skinsyge, hun havde udfrittet hende. Hun misundte ikke sine unge Medbejlersker de sidste, flakkende Gnister af den udslukte Brand. Men for Vennens egen Skyld følte hun sig stadig drevet til at holde Øje med de Kvinder, der søgte ham. Der var jo dem, som var saa skamløse at benytte sig af hans Svaghed til at fremme deres Planer hos ham og misbruge hans Indflydelse. Og denne unge Jægermesterinde, som hun blot kendte af Udseende fra Rigsdagens Tilhørerloger, huede hende ikke. Hun var sikkert en lige saa farlig og intrigant Person som hun var smuk. Hun sad der med en Stanglorgnet for Øjnene og saae sig omkring i Salen, som om hun mønstrede Publikum i et Teater. Det var den Slags Damer, der begyndte at blive de toneangivende indenfor Partiet, — og heri var hendes kære Ven desværre ikke helt uden Skyld!